
PUOLUE ENNEN VALLAN VALTAAMISTA JA SEN JÄLKEEN

Puolueemme kehityksessä on pantava merkille kolme kautta.

Ensimmäinen kausi on puolueemme muodostamisen, luomisen kausi. Tämä aika jatkuu suunnilleen „Iskran“³² perustamisesta puolueen III edustajakokoukseen (vuoden 1900 loppu — vuoden 1905 alku).

Tänä kautena puolue on heikko liikkeellepanevana voimana. Sen heikkouden syynä ei ole vain sen nuoruus, vaan myöskin työväenliikkeen nuoruus yleensä ja vallankumouksellisen tilanteen ja vallankumouksellisen liikkeen puuttuminen tai heikko kehitys, varsinkin tämän kauden alkuvaiheissa (talonpojat ovat vaiti tai eivät mene epäselvää napinaa pitemmälle; työläiset tietävät vain taloudellisen osittaislakon tai kaupunkia käsittävän poliittisen lakon; liikkeen muodot ovat luonteeltaan maanalaisia tai puolilegaalisia; työväenluokan järjestäytymismuodot ovat myöskin luonteeltaan pääasiallisesti maanalaisia).

Puolueen strategia,—koska strategia edellyttää reservien olemassaoloa ja niillä manöveeraamisen mahdollisuutta,—oli välttämättömyyden pakosta rajoitettua ja köyhää. Puolue rajoittui liikkeen strategi-

sen suunnitelman määrittelemiseen, siis sen tien määrittelemiseen, jota myöten liikkeen piti tapahtua, mutta puolueen reservit—ristiriidat vihollisleirissä niin Venäjän sisällä kuin myöskin sen ulkopuolella—jäävät puolueen heikkouden vuoksi käyttämättä tai melkein käyttämättä.

Puolueen taktiikka,—koska taktiikka edellyttää proletariaatin kaikkien ja kaikenlaisten liike- ja järjestömuotojen käyttämistä, niiden yhdistelemistä, keskinäistä täydentämistä j.n.e. joukkojen voittamiseksi puolelleen ja strategisen menestyksen turvaamiseksi,—on myöskin välttämättömyyden pakosta rajoitettua ja kantavuutta vailla.

Puolueen huomion ja huolenpidon keskeisenä kohteena on tänä kautena itse puolue, sen olemassaolo, sen säilyttäminen. Puoluetta pidetään tänä kautena jonain omintakeisena, itsekohteisena voimana. Ja se onkin ymmärrettävää: tsaarinvallan raivokkaat hyökkäykset puolueen kimppuun kuin myöskin menshevikkien yritykset hajoittaa puolue sisältäkäs in ja korvata puolueen kaaderit muodottomalla ja puolueettomalla rakenteella (palauttakaa mieleen menshevikkien kamppailu työväen edustajakokouksesta, jonka he aloittivat vuonna 1905 julkaistun Axelrodin surullisen kuulun kirjusen „Kansan Duuma ja Työväen Edustajakokous“ yhteydessä) uhkaavat puolueen olemassaoloa, jonka vuoksi kysymys puolueen säilyttämisestä saa tuona kautena ensiarvoisen merkityksen.

Kommunism in perustehtävänä Venäjällä tänä kautena on työväenluokan parhaiden, aktiivisimpain ja proletariaatin asialle uskollisimpain ihmisten kokoaminen puolueeseen, proletariaatin puolueen

muodostaminen ja jaloilleen asettaminen. Toveri Lenin määrittelee tämän tehtävän näin: „on voitettava kommunismin puolelle proletariaatin etujoukko“ (kts. „Vasemmistolaisuus“ lastentautina...“³³).

Toinen kausi on työväen ja talonpoikaiston laajojen joukkojen puolueen puolelle, proletariaatin etujoukon puolelle voittamisen kausi. Se käsittää ajan suunnilleen vuoden 1905 lokakuusta vuoden 1917 lokakuuhun.

Tilanne on tänä kautena paljon monimutkaisempi ja tapahtumarikkaampi kuin edellisellä kaudella. Ensiksi tsaarinvallan tappio Mandshurian sotakentillä ja lokakuun vallankumous vuonna 1905, toiseksi venäläis-japanilaisen sodan lopettaminen, vastavallankumouksen voitto ja vallankumouksen voittojen hävittäminen ja kolmanneksi imperialistinen sota, vuoden 1917 helmikuun vallankumous ja kuulu „kaksoisvalta“—kaikki nämä tapahtumat saivat liikkeelle Venäjän kaikki luokat ja työnsivät ne toisen toisensa jälkeen poliittiselle areenalle, lujittivat kommunistien puoluetta, herättivät talonpoikain laajat joukot poliittiseen elämään.

Proletariaatin liike rikastui sellaisilla mahtavilla muodoilla kuin poliittinen yleislakko ja aseellinen kapina.

Talonpoikaiston liike sai lisää uuden muodon—tilanherran boikotoinnin (tilanherran „savuttaminen“ pois maatilaltaan), joka kasvoi kapinaksi.

Puolueen ja muiden vallankumouksellisten järjestöjen toiminta vilkastui sellaisten toimintamuotojen kuin parlamentin ulkopuolisen, legaalisen ja avoimen muodon valloittamisella.

Työväenluokan järjestyminen ei rikastunut vain sellaisella koetellulla ja tärkeällä muodolla kuin ovat ammattiliitot, vaan myöskin sellaisella mahtavalla ja historiassa ennen tuntemattomalla työväenluokan järjestömuodolla kuin ovat työväen edustajain Neuvostot.

Talonpoikaisto seurasi työväenluokan jälkiä nostamalla keskuudestaan talonpoikain edustajain Neuvostot.

Runsaammiksi tulivat myös puolueen reservit. Taistelun kulussa selveni, että talonpoikaisto voi olla ja tulee olemaan proletariaatille ja sen puolueelle reservien ehtymättömänä lähteenä. Selveni myöskin proletariaatin ja sen puolueen johtava osuus pääoman vallan kukistamisessa.

Tänä kautena puolue ei ole enää likimainkaan niin heikko kuin edellisellä kaudella; liikkeellepanevana voimana se muuttuu mitä tärkeimmäksi tekijäksi. Nyt se ei voi olla enää omintakeisena voimana, sillä sen olemassaolo ja kehitys on varmasti turvattu, nyt se muuttuu omintakeisesta voimasta työläis- ja talonpoikaisjoukkojen puolelleen voittamisen välineeksi, joukkojen johtamisen välineeksi taistelussa pääoman vallan kukistamiseksi.

Puolueen strategia saa tänä kautena kantavuutta, se on suunnattu ensi kädessä sellaisen reservin kuin talonpoikaiston puolelleen varmistamiseen ja käyttämiseen ja tämä työ saavuttaa suurta menestystä.

Puolueen taktiikka myöskin saa kantavuutta sen johdosta, että joukkojen liike, niiden järjestyminen, puolueen ja muiden vallankumouksellisten järjestöjen toiminta rikastuu uusilla muodoilla, joita aikaisemmin ei ollut.

Puolueen perustehtävänä on tänä kautena miljoonaisten joukkojen voittaminen proletaarisen etujoukon puolelle, puolueen puolelle, porvariston diktatuurin kukistamiseksi ja vallan valtaamiseksi. Puolueen huomion keskeisenä kohteena ei ole enää itse puolue, vaan väestön miljoonaiset joukot. Toveri Lenin määrittelee tämän tehtävän näin: „miljoonaisten joukkojen sijoittaminen“ yhteiskunnallisella rintamalla siten, että voitto „edessäolevissa ratkaisevissa taisteluissa“ olisi turvattu (kts. toveri **Leninin** sama kirjanen).

Sellaiset ovat kahden ensimmäisen kauden luonteelliset piirteet puolueemme kehityksessä.

Ensimmäisen ja toisen kauden välillä on epäilemättä suuri ero. Mutta niillä on myöskin yhteistä keskenään. Niin ensimmäisellä kuin toisellakin kaudella puolue on $\frac{9}{10}$, ellei kokonaankin **kansallinen** voima, joka oli realinen vain Venäjää varten ja Venäjän sisällä (yksi kansainvälisen järjestyneen proletariaatin joukko-osastoja). Se ensiksi. Toiseksi, niin ensimmäisellä kuin toisellakin kaudella VKP on kumouspuolue, Venäjän sisäisen vallankumouksen puolue, minkä vuoksi sen toiminnassa ovat näinä kausina vallitsevina vanhan arvostelemisen ja hajottamisen ainekset.

Aivan toisenlaisen kuvan antaa kolmas kausi, jota nykyään elämme.

Kolmas kausi on vallan valtaamisen ja pitämisen kausi toisaalta Venäjän kaikkien työtätekevien saamiseksi mukaan sosialistisen talouden ja Punaisen Armeijan rakentamistyöhön ja toisaalta kaikkien voimien ja kaikkien keinojen käyttämiseksi kansainvälisen proletariaatin auttamiseen sen taistelussa

pääoman kukistamiseksi. Tähän kauteen kuuluu aika vuoden 1917 lokakuusta meidän päiviimme asti.

Proletariaatin suorittama vallan valtaaminen Venäjällä loi sekä kansainvälisessä suhteessa että Venäjän sisällä aivan omalaatuisen, maailmassa ennen tuntemattoman tilanteen.

Ensiksikin vuoden 1917 Lokakuu merkitsee maailman yhteiskunnallisen rintaman läpimurtoa ja tekee käänteeseen koko maailman historiassa. Kuvitelkaa mielessänne ääretön takapajuisista siirtomaista edistyneeseen Amerikkaan ulottuva yhteiskunnallinen rintama ja sitten tämän rintaman mahtava läpimurto kansainvälisen proletariaatin Venäjän joukko-osaston toimesta, läpimurto, joka asetti uhan alaiseksi imperialismin olemassaolon, sotki imperialismin haikalojen kaikki kortit ja kaikki suunnitelmat ja helpotti, helpotti perinpohjaisesti kansainvälisen proletariaatin taistelua pääomaa vastaan,—sellainen on vuoden 1917 Lokakuun historiallinen merkitys. Tästä hetkestä puolueemme muuttui kansallisesta voimasta pääasiallisesti kansainväliseksi voimaksi, ja Venäjän proletariaatti kansainvälisen proletariaatin jällellejääneestä joukko-osastosta sen etujoukoksi. Kansainvälisen proletariaatin tehtävänä on tästä lähtien Venäjän suorittaman läpimurron laajentaminen, edellemenneen etujoukon auttaminen ja se, ettei anneta vihollisten saartaa rohkeata etujoukkoa ja eristää sitä tukikohdistaan. Kansainvälisen imperialismin tehtävänä sitävastoin on Venäjän suorittaman läpimurron likvidointi, sen likvidointi ehdottomasti. Juuri tämän vuoksi meidän puolueemme, jos se haluaa pitää vallan, on velvollinen toteuttamaan „mahdollisimman

paljon siitä, mikä on toteutettavissa yhdessä (omassa.— J. St.) maassa vallankumouksen kehittämiseksi, tukemiseksi ja herättämiseksi **kaikissa maissa**“ (kts. Leninin „Proletaarinen vallankumous ja luopio Kautsky“³⁴). Juuri siksi meidän puolueemme muuttui vuoden 1917 lokakuun jälkeen kansallisesta voimasta kansainväliseksi voimaksi, **kansainvälisessä** mitassa tapahtuvan kumouksen puolueeksi.

Yhtä perinpohjainen muutos tapahtui vuoden 1917 Lokakuun tuloksena puolueen asemassa **maan sisällä**. Edellisinä kausina puolue oli vipuna vanhan hajoittamiseksi ja pääoman kukistamiseksi Venäjällä. Nyt, kolmantena kautena, se on sitävästoin muuttunut Venäjän sisäisen kumouksen puolueesta rakennustyön puolueeksi, talouden uusien muotojen luomisen puolueeksi. Ennen se nosti työläisten parhaita voimia rynnäkköön vanhaa järjestelmää vastaan, nyt se nostaa heitä elintarvikeasiain, kulkulaitoksen ja teollisuuden perusalojen kunnostamiseen. Ennen se nosti talonpoikaiston vallankumouksellisia aineksia kukistamaan tilanherraa, nyt se nostaa niitä maatalouden parantamiseen, talonpoikaiston työtätekevien ainesten ja vallassa olevan proletariaatin välisen liiton lujittamiseen. Ennen se nosti takapajulle jääneiden kansallisuuksien parhaita aineksia taisteluun pääomaa vastaan, nyt se nostaa niitä näiden kansallisuuksien työtätekevien ainesten elämän järjestämiseen yhteistyön perustoilla Venäjän proletariaatin kanssa. Ennen se hajoitti armeijaa, vanhaa kenraalien armeijaa, nyt sen on luotava uusi työläisten ja talonpoikain armeija, joka on välttämätön vallankumouksen voittojen puolustamiseksi ulkomaisilta vihollisilta.

VKP muuttui Venäjän sisäisen kumouksen puolueesta rauhallisen rakennustyön puolueeksi. Juuri sen vuoksi se poisti proletariaatin arsenaalista sellaiset, Venäjällä nyt jo tarpeettomiksi käyneet taistelumuodot kuin lakon ja kapinan.

Ennen voitiin tulla toimeen ilman sota- ja talousalan tuntijoita, sillä puolueen työ oli pääasiallisesti arvostelevaa, ja arvostella on helppo... Nyt puolue ei voi tulla toimeen ilman asiantuntijoita; rinnan entisten spesialistien käyttämisen kanssa sen on kasvatettava omia asiantuntijoita: joukko-osastojen muodostajia, huolto- ja operatiivisen alan työntekijöitä (sotilaallisella alalla), elintarvikealan työntekijöitä, maatalousmiehiä, rautatieläisiä, osuustoimintamiehiä sekä teollisuuden ja ulkomaankaupan tuntijoita (taloudellisella alalla). Ilman tätä ei voida rakentaa.

Puolueen asemassa on tapahtunut muutos myöskin sen voimien ja keinojen, sen reservien valtavan kasvun ja karttumisen mielessä.

Puolueen reservejä ovat:

- 1) Ristiriidat eri yhteiskunnallisten ryhmien välillä Venäjän sisällä.
- 2) Toisinaan sotilaallisiksi yhteenotoiksi kasvavat ristiriidat ja selkkaukset meitä ympäröivien kapitalististen valtioiden välillä.
- 3) Sosialistinen liike kapitalistisissa maissa.
- 4) Kansallinen vapausliike takapajulle jääneissä maissa ja siirtomaissa.
- 5) Talonpoikaisto ja Punainen Armeija Venäjällä.
- 6) Diplomatian ja ulkomaankaupan elimet.
- 7) Valtiovallan koko mahti.

Sellaisia ovat yleensä ne voimat ja mahdollisuudet, joiden puitteissa — ja nämä puitteet ovat riittävän laajat — puolueen strategia voi manöveerata ja joiden perustalla puolueen taktiikka voi suorittaa jokapäiväistä voimien mobilisoimistyötään.

Nämä kaikki ovat vuoden 1917 Lokakuun myönteisiä puolia.

Mutta Lokakuulla on varjopuoliakin. Asia on niin, että proletariaatin suorittama vallan valtaaminen Venäjällä tapahtui omalaatuisissa ulkoisissa ja sisäisissä oloissa, jotka painoivat leimansa puolueen kaikkien työhön vallan valtaamisen jälkeen.

Ensiksikin, Venäjä on taloudellisesti jälellejäänyt maa, sen on hyvin vaikea panna omin voimin kuntoon kulkulaitosta, kehittää teollisuutta ja sähköistää kaupungin ja maaseudun teollisuutta vaihtamatta sillä olevia raaka-aineita länsimaiden koneisiin ja kalustoon. Toiseksi, Venäjä on tähän asti ollut sosialistinen saari, jota ympäröi teollisesti enemmän kehittyneet ja sille vihamieliset kapitalistiset valtiot. Jos Neuvosto-Venäjällä olisi naapurinaan yksi suuri teollisesti kehittynyt tai muutamia neuvostovaltioita, niin se voisi saada helposti aikaan yhteistyön tällaisten valtioiden kanssa raaka-aineiden vaihtamisen perusteella koneisiin ja kalustoon. Mutta niin kauan kun niitä ei ole, on Neuvosto-Venäjän ja sen hallitusta johtavan puolueemme pakko etsiä muotoja ja keinoja taloudelliselle yhteistoiminnalle Lännen vihamielisten, kapitalististen ryhmien kanssa välttämättömän teknillisen kaluston saamiseksi siihen saakka, kun proletaarinen vallankumous voittaa yhdessä tai useammassa kapitalistisessa teollisuusmaassa. Suhteiden toimitilupa-

muoto ja ulkomaankauppa — sellaisia ovat tämän päämäärän saavuttamisen keinot. Ilman sitä on vaikea toivoa ratkaisevaa menestystä taloudellisen rakennustyön alalla, maan sähköistämisen alalla. Tämä prosessi on epäilemättä oleva hidas ja tuskallinen, mutta se on välttämätön, väistämätön, ja siitä, että eräät kärsimättömät toverit hermostuvat ja vaativat nopeita tuloksia ja tehokkaita toimenpiteitä, väistämätön ei lakkaa olemasta väistämätön.

Taloudelliselta näkökannalta katsoen kapitalististen ryhmien välisillä nykyisillä selkkauksilla ja sotilaallisilla yhteenotoilla samoin kuin proletariaatin taistelulla kapitalistiluokkaa vastaan on perustanaan nykyisten tuotantovoimain ristiriita niiden kehityksen kansallisten imperialististen puitteiden ja kapitalistisen omistusmuodon kanssa. Imperialistiset puitteet ja kapitalistinen muoto tukahduttavat eivätkä anna tuotantovoimain kehittyä. Ainoana ulospääsynä on maailmantalouden järjestäminen edistyneiden (teollisuus-) ja jällellejääneiden (poltto- ja raaka-aine-) maiden välisen taloudellisen yhteistoiminnan perustalla (eikä sillä perustalla, että edelliset ryöväävät jälkimmäisiä). Juuri sitä varten tarvitaan kansainvälinen proletaarin vallankumous. Ilman sitä on turhaa ajatellakaan maailmantalouden järjestämistä ja sen normaalia kehitystä. Mutta sitä varten, että voitaisiin aloittaa (ainakin **aloittaa**) oikean maailmantalouden järjestäminen, on välttämätöntä proletariaatin voitto ainakin muutamissa edistyneissä maissa. Niin kauan kun sitä ei ole, puolueemme täytyy etsiä kiertoteitä yhteistoimintaan kapitalististen ryhmien kanssa taloudellisella alalla.

Juuri tämän vuoksi puolue, joka on kukistanut oman porvariston ja nostanut proletaarisen vallankumouksen lipun, katsoo samalla tarkoituksenmukaiseksi „päästää valloilleen“ maassamme pientuotannon ja pienteollisuuden, sallia kapitalismin osittaisen elpymisen asettaen sen valtiovallasta riippuvaiseksi, ottaa mukaan vuokraajia ja osakkeenomistajia j.n.e., y.m.s. siihen hetkeen asti, kunnes puolueen politiikka—toteuttaa „mahdollisimman paljon siitä, mikä on toteutettavissa yhdessä maassa vallankumouksen kehittämiseksi, tukemiseksi ja herättämiseksi kaikissa maissa“,—antaa realisia tuloksia.

Sellaiset ovat ne vuoden 1917 Lokakuun luomat omalaatuiset ehdot, myönteiset ja kielteiset, joiden vallitessa puolueemme toimii ja kehittyy olemassaolonsa kolmannella kaudella.

Nämä ehdot määräävät sen valtavan voiman, mikä puolueellamme nykyään on sekä Venäjän sisällä että sen ulkopuolella. Niistä johtuvat myös ne tavattomat vaikeudet ja vaarat, jotka puolueen edessä ovat ja jotka sen on voitettava hinnalla millä hyvänsä.

Puolueen tehtävät tällä kaudella **ulkopolitiikan** alalla määrää puolueemme asema kansainvälisen vallankumouksen puolueena. Nämä tehtävät ovat:

1) On käytettävä hyväksi kaikkia ja kaikenlaisia ristiriitoja ja selkkauksia maattamme ympäröivien kapitalististen ryhmien ja hallitusten välillä imperialismin hajoittamisen tarkoituksessa.

2) Ei ole säällittävä voimia eikä varoja Lännen proletaarisen vallankumouksen auttamiseksi.

3) On ryhdyttävä kaikkiin toimenpiteisiin Idän kansallisen vapausliikkeen voimistamiseksi.

4) On lujitettava Punaista Armeijaa.

Puolueen tehtävät tällä kaudella sisäpolitiikan alalla määrää puolueemme asema Venäjän sisällä rauhallisen rakennustyön puolueena. Nämä tehtävät ovat:

1) On lujitettava proletariaatin ja työtätekevän talonpoikaiston liittoa:

a) nostamalla valtiolliseen rakennustyöhön talonpoikain aloitteellisimpia ja taloudenhoitoon kykenevimpiä aineksia;

b) auttamalla talonpoikaistaloutta maataloustiedoilla, koneiden korjaamisella y.m.;

c) kehittämällä oikeata tuotteiden vaihtoa kaupungin ja maaseudun välillä;

d) sähköistämällä asteettaisesti maataloutta.

Tulee muistaa eräs tärkeä seikka. Vallankumouksemme onnellisena erikoisuutena ja hyvin tärkeänä myönteisenä puolena puolueellemme, eroitukseksi Lännen vallankumouksista ja proletaarisista puolueista, on se tosiasia, että pikkuporvariston laajimmat ja voimallisimmat kerrokset, talonpoikaisto, ovat muuttuneet Venäjällä porvariston mahdollisista reserveistä proletariaatin todellisiksi reserveiksi. Tästä seikasta johtui Venäjän porvariston heikkous Venäjän proletariaatin eduksi. Tämä on selitettävissä pääasiallisesti siten, että Venäjällä, eroitukseksi Lännestä, talonpoikain vapautuminen tilanherrain orjuudesta tapahtui proletariaatin johdolla. Tällä pohjalla Venäjällä muodostuikin proletariaatin ja työtätekevän talonpoikaiston liitto. Kommunistien velvollisuus on pitää arvossa tätä liittoa ja lujittaa sitä.

2) On kehitettävä teollisuutta:

a) keskittämällä enimmäismäärän voimista teollisuuden perusalojen käyntiinpanemiseen ja parantamalla näillä aloilla työskentelevien työläisten varustelua;

b) kehittämällä ulkomaankauppaa koneiden ja kaluston maahantuonnin alalla;

c) saamalla mukaan osakkeenomistajia ja vuokraajia;

d) muodostamalla edes minimaaliset elintarvikevarastot manöveerausta varten;

e) sähköistämällä kulkulaitosta ja suurteollisuutta.

Sellaisia ovat yleensä puolueen tehtävät sen kehityksen nykyisellä kaudella.

*„Pravda“ № 190,
elokuun 28 p:nä 1921*

Allekirjoitus: J. Stalin